

Lemmenpolulla

Yrityskouluttaja Jari Sarasvuo on suorittanut rakastumistoimenpiteitä hiihtäjätär Virpi Kuitusen suhteen niin kokonaisvaltaisen päämäärähakuisesti, että on päätynt pestyttämään edellä mainitulle hiihtäjätäreille rakastamispainotteisia huomiotalouskylttejä espoolaisen pururadan varteen. Kylteissä on painotettu muun muassa sitä, että sen lukijan tulisi ”Love more” tai ”Fear less” tai ”Fight harder”. Suomeksi nuo tekstit tarkoittavat täsmälleen samaa kuin alkukielellään konsultiksi.

On helppo kuvitella, että kenen tahansa suomalaisen naisen sydän on myyty ja jalat alta pettävät, kun hän keskellä hikistä pusikkoa törmää tällaiseen julkirakkaansa viestiin, jossa käsketään tappelemaan vielä entistäkin enemmän.

Kuitenkin Espoon niuhot viranomaiset äityivät paheksumaan pururatalempeä, koska siihen ei ollut haettu virallista lupaa. Olivatpa jotkut jopa sitä mieltä, että Sarasvuon pystyttämät kyltit olivat rumia ja idioottimaisia. Ymmärrettävästi yrityskouluttaja närkästyti tällaisesta syyttelystä perin juurin ja ilmoitti vievänsä viestinsä omille tiluksilleen, pois muita inspiroimasta. Hän näyttää pohtivan myös sitä, että kääntäisi sanomansa savoksi ja veisi kyltit ilahduttamaan Kallaveden rantojen rakastavaisia. Hyvä ettei Sarasvuo sentään uhannut itse lähteä maasta, sillä luultavasti hän vetäisi perässään ulkomaille muitakin instituutioita, jotka ovat tähän maahan liian suuria, kuten Nokian, UPM Kymmenen, Stora Enson, PaaVo Lipposen, Diili-Jethron ja mitä näitä nyt onkaan – Kimi Räikkönenhän asuu ulkomailla jo ennestään.

Kun siis saamme vielä pitää Sarasvuon ja varmaan Kuitusenkin, pitäkäämme heistä kiinni. Parhaiten se käy tarjoamalla lemmenkylteille elintilaa avarammassa ympäristössä kuin Espoossa ja muuallakin kuin Savossa. Kyltit voidaan räätälöidä eri paikkakunnille esimerkiksi murteilla: ”Alakkonää mua?”, ”Ooppa ölövinä”, ”Elä oo pölijä”, ”Älähänä käläkätä” ja niin edelleen.

Suomessa lienee pururatoja, valaistuja latuja ja moottorikelkkareittejä yhteensä ainakin 10 000 kilometriä. Jos niiden varsille vaikkapa sadan metrin välein sijoitetaan lemmenkylttejä, siinä heilahtaa kerralla plussalle sekä kansantalous että väestöpolitiikka. Pelkästään kylttien tekemisessä on työtä ja toimintaa moniksi henkilötyövuosiksi, puhumattakaan siitä lisäinspiraatiosta jonka ne antavat kuntoliikuntaan ja sitä tietä työ- ja yökykyyn.

Kylttiviestintä on niin oivallista huomiaviestintää, että sitä kannattaa suunnata myös niihin, jotka eivät pururadoilla käy – siis esimerkiksi koirankusettajiin, joiden polkujen varsilla on nykyisin vain tylsiä virkamiesmäisiä määräyksiä, kuten ”Koirien jätökset tähän.” Jo tuollaisen latteuden avulla saadaan lehtien ja nettien yleisönosastot ja tekstariipalstat täyteen, kun koirankakankyttäjät valittavat, että taas jäi koiran pipana korjaamatta. Tämä kommunikointi nousisi aivan uusiin sfääreihin, jos koirapolkujen varrella olisi sarasvuolaisia kylttejä, kuten ”Nosta koipea”, ”Ei siihen senkin rakki” tai ”Haista ite”.

